

Лоран Гунел „Бог пътува винаги инкогнито“

Нежната и топла нощ ме обгръщаше отвсякъде. Люлееше ме в ръцете си, отнасяше ме. Усещах как тялото ми се разтваря в нея. Вече имах чувството, че се нося във въздуха.

Още една крачка...

Не се страхувах. От нищо. Страхът ми бе чужд и се сещах за него единствено защото се боях от появата му – последните дни неведнъж бе обсебвал мислите ми. Не исках да изникне отнякъде и да ме възпре, да развали всичко...

Една малка крачка...

Мислех, че ще чувам глъчката на града, и бях изненадан от околното спокойствие. Не от тишината, от спокойствието. До мен достигаха единствено приглушени, далечни звуци и ме унасяха, докато очите ми потъваха в светлините на нощта.

Още една крачка...

Пристъпвах бавно, съвсем бавно по стоманената греда, превърната от странното осветление в тъмно злато.

Тази нощ с Айфеловата кула бяхме едно цяло. Вървах по златото, полека вдишвайки топлия и влажен въздух със странен, приятен, опияняващ вкус. Сто двайсет и три метра по-долу, проснат в краката ми, Париж сякаш ми се отдаваше. Блещукащите му светлини бяха като зоващи намигвания. Търпелив, осъзнаващ своята неустойчивост, Париж очакваше кръвта ми да го оплоди.

Още една стъпка...

Дълго бях обмислял, решавал и дори подготвял постъпката си. Бях я избрал, приел, осмислил. Спокойно бях решил да сложа край на един живот без цел и посока.

Този живот – убеждението ме бе обзело постепенно и с ужасяваща яснота – вече не можеше да ми даде нищо, което си заслужаваше.

Една крачка...

Съществуването ми бе низ от провали, започнали още преди раждането ми. Баща ми – ако може така да се нарече тъпият ми родител – не бе сметнал, че съм достоен да го познавам. Зарязал майка ми веднага щом му казал, че е бременна.

Дали е имала намерение да се отърве от мен, когато отишла да удави отчаянието си в един парижки бар? И все пак множеството испити чаши с американския бизнесмен, когото срещнала там, не са я лишили от трезвомислие. Той бил на трийсет и девет години, тя – на двайсет и шест; била е извънредно напрегната и неговата непринуденост я успокоявала. Той изглеждал заможен, тя – разтревожена за оцеляването си. Онази нощ му се отдаде съвсем съзнателно, целенасочено и с надежда. На сутринта била нежна и влюбена и никога няма да узная дали

съвсем искрено, или просто от слабост той ѝ отговорил, че ако забременее, би искал да запази детето и да остане с него.

Последвала го в Съединените щати, в страната на затлъстелите, където никой не се учудил, че се появявам на бял свят на седем месеца и половина, а вече тежа почти три килограма. Дали ми местно име и съм станал Алън Грийнмор, американски гражданин. Майка ми научила английски и сравнително успешно се вписала в приелото я общество. Продължението не се оказа толкова славно.

Новият ми баща изгуби работата си пет години по-късно,

не можа да си намери друга в разгара на икономическата криза отпреди Рейгън и постепенно се превърна в закоравял алкохолик. Промяната бе много бърза. Стана мрачен, мълчалив, потиснат. Отвратена от примирението му, майка ми постоянно го упрекваше, че се е отпуснал. Беше му дълбоко сърдита и все се опитваше да го пред извика. И най-малкото нещо се превръщаше в повод за упреци. Липсата на реакция от страна на съпруга ѝ я тласкаше към все по-лични нападки, стигащи до оскърбления. Имах чувството, че изпитва задоволство, когато той най-сетне се разгнеवेशе, като че ли предпочиташе яростта му пред апатията. Играта ѝ ме плашеше. Обичах родителите си и за мен бе непоносимо да гледам как се унищожават. Избухванията на баща ми бяха редки, но бурни, и аз се боях от тях толкова, колкото майка ми очевидно ги желаше. Те бяха реакция, пламъче в очите, действие. Майка ми имаше жив противник, който ѝ отговаряше, който разполагаше със средство за отстраняване на натрупаната в душата му горчивина и това средство бе пороят от думи. Една вечер я наби и бях травматизиран не толкова от грубостта му, колкото от перверзното удоволствие, което прочетох по лицето ѝ. Веднъж, когато скандалът им бе особено ужасен, майка ми му изкрещя, че не съм негов син. В същия момент и аз научих това.

На другия ден ни напусна и повече не го видяхме. Така и вторият ми баща ме изостави. Майка ми се бореше, за да оцелеем. Работеше безкрайно дълги часове, шест дни в седмицата, в някаква пералня. Всяка вечер носеше вкъщи онези

химически миризми, които я следваха навсякъде. Когато идваше да ме целуне за лека нощ, вече не разпознавах нежното ухание на мама, което преди ме успокояваше и ме приканваше да заспивам, обгръщайки ме в нежност.

Една крачка и още една...